

Berényi Mária

Őszi séta

megfáradt fák alatt
 sétálgatok az őszben
 ki nem mondott szavak
 visszhangja kísér
 szabadjára engedem
 gondolataimat
 fojtogat a
 torkomba akadt szó
 érzem szívem akadozó
 lassuló dobogását
 megszököm a
 szavak gyűrűjéből
 és jönnek
 lehajtott fővel a hétköznapiak

Téli este

A hold hideg fényben ragyog
 lúdbőrzik medrében a folyó
 az égbolt holt magányba dermedt
 acél szikrázik a hópelyheken

A lombokat rongyosra rázza a szél
 saját jegén csúszik el a tél
 a tájakon kegyetlen köd ül
 szobámban az este lassan szétterül

Rozsdás leveleket hord a szél

bús ősz van, és az éj mindent beszótt
 az eső dióhéj-kopogása hallatszik a tetőn

álmot, sötétséget lehel ránk az ég
 rozsdás leveleket hord a szél

egy nagy ravatal az őszi táj
 aszalódik és ráncosodik a világ

Pikkelyes didergések

üresség ébreszt
 könny csöpög az olvadt jégről,
 csendesen pereg
 a tél a tájat
 fagybilincsbe zárja
 szívémben
 vastagodik a zúzmara
 jégtáblák
 táncolnak a folyón
 szél bolygatja
 a fák lombjait
 pikkelyes didergések
 metszik ligetek
 fagyos fényét

Bánatok és derűk folyton üzennek

Neonok között feljött a Hold
 Bazsalikom illatáról álmodozom

Lassú ősz lüktet minden ízemben
 Bánatok és derűk üzennek

Futok tűnő égi fények után
 Bolyongok az álmok partján

Mindig félúton mindig közben
 Mint jégbefagyott víztükörben

Csend és szó

beszélgetéseink a csöndön
 át vezetnek a hallgatásig
 szívverésünk titkos beszéd
 a tudat álmodot vasal szemünkre
 arcunkon kutatjuk a lélek domborzatát
 életünk egymásba némult